

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ 18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1887. | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α'. Τόμ. Β'. — ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ — Φυλ. ΚΣΤ'. ΑΡΙΘ 52

Ποιήσεις: Μονόλογος ἐκ τοῦ δρόμ. «Γύπαρις», ὁ Χάρος ἐκ τῆς «Ἐρωφίλης» Γ, Χορτάκη· Α. Χρηστοπούλου, Γ. Ζαλοκώστα, Α. Βλαχωρίτου, Γ. Μαρτινέλη. Ἄγγελοῦ, Ε^{***}, Α. Μαρτζώκη, Δ. Γουζέλη, Ι. Γ. Τσακασιάνου, κλ. — Ἰωάννης Καντουνής, ὑπὸ Σ. Δε Βιάζη. — Ἀφιέρωσις καὶ Περιεχόμενα τοῦ Β'. τόμου.

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ἘΡΩΤΑ *)

Ἄνθρωπος κρίνω ζωντανός 'ς τὴ γῆ νά μὴ γυρίζῃ
Καὶ νά μιλῇ κακὸ γιὰ μὲ καὶ νά μὴ δῇ μὲ βρίζῃ
Ὅλοι μὲ κράζουν ἄπονο κοπέλι χωρὶς γνῶσι,
Καὶ ἂν ἐμποροῦσαν θάνατο ἐθέλασι μού δώσει·
Λέσι πῶς ἢ σαΐταις μου τούταις ἢ χρυσομέναις
Ὅπου τοξέου ταῖς καρδιάς πῶς εἶν' ἴαρχακεμέναις.
Συναφορμάς μου σκοτωμοί, πόλεμοι καὶ θανάτοι
Δηγοῦνται πῶς ἢ θάλασσα καὶ ἢ γῆς εἶναι γεμάτη.
Πάθος μὲ κράζουν τῆς καρδιάς καὶ βάρος μολυβένιο,
Ἄπο εὐκαιριὰ καὶ ἀναμελεῖα 'ς τὸν κόσμον γεναμένο.
Ντροπὴ μὲ λέν' 'ς τὰ γερατειὰ καὶ χαλασμό τῆς νεότητος,
Τῆς ἐντροπῆς προξενητῆς καὶ τῆς τιμῆς προδότης.
Ἄδικον ἔχουσι πολὺ νά μὲ καταφρονοῦσι,
Καὶ γὰρ δὲν τοὺς ὀργίζομαι 'ς ὅ,τι καὶ ἄθὲν νά ποῦσι,
Γιατὶ δὲ ξέρουσι ποσῶς τὸ τι λαλοῦ γιὰ μένα,

* Ἄναδημοσιεύουσα ἢ Διεύθυνσις τοῦ Π. Ἄνθωνος τὸν ὠραϊὸν τοῦτον μονόλογον ἐκ τῆς ποιμενικῆς κωμωδίας «Γύπαρις» ποιηθείσης περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΣΤ'. ἑκατονταετηρίδος, λυπεῖται μὴ δυναμένη νά φέρῃ εἰς φῶς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Κρητοῦ ποιητοῦ αὐτῆς, ἄγνωστον ἄλλως τε καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς δεινοῖς μεσαιωνοδίφαις.

Μηδὲ ὡς ἐδῶ δὲν ἔχουσι ποιὸς εἶμαι γνωρισμένα.
 Ὁ κόσμος πρίχου νὰ σταθῆ ἐγὼ ἴμαι γεννημένος,
 Θεὸς ἀπάνου τσ' οὐρανοὺς περίσσα μπορεμένος·
 Θεὸς ὅπ' ὄλους τοὺς θεοὺς κἀνω συχὰ καὶ τρέμου
 Σ' τῆ δύναμί μου τῆμ πολλή· μηδὲ κακὸ ποτέ μου
 Δὲν ἔκαμα· καὶ μάλιστα καλὸ ποτέ κανένα
 Δὲν ἔχει ἀρχὴ μὴδ' ἀγαθὸ τέλος, παρὰ ἀπὸ μένα.
 Συναφορμάς μου εἰσὲ χαράς ὁ κόσμος δὲ γυρίζει,
 Μὰ πᾶσα πρᾶμμα θρέφεται καὶ ἀνθεὶ καὶ λουλουδίζει.
 Ἐγὼ δὲν εἶμαι τσῆ ἄντροπῆς μεσίτης σὰν μὲ λέσι,
 Μὰ εἶμαι τῆς τιμῆς βουλή, τέλος, ἀρχὴ καὶ μέση.
 Τὸν νοῦν φωτίζω τῶν χοντρῶν, τοὺς πελελοὺς φρονεῶ,
 Διατάσσω τοὺς εὐγενικοὺς, καλὰ δὲν τοὺς ὀδεῶ.
 Συναφορμάς μου οἱ λογισμοὶ τῶν χοντρικῶν φιλαίνου,
 Σ' τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ πετοῦ καὶ ἀπάνω πλεῖα ἀναβαίνου.
 Τὰ ἔργα μου ταῖς διαφοραῖς τῶν βασιλειάδω σάξου,
 Καὶ τσ' ὄργιταῖς τους παύουσι καὶ ταῖς μαλλιαῖς σκολάξου.
 Μηδένα ἢ σαῖταις μου ποτέ δὲν θανατώνου,
 Μόνο γλυκὰ καὶ ἀπαλαφρὰ πᾶσα καρδία πληγώνου,
 Γιὰ νὰ ἴναι ἀγάπη πάντοτε καὶ ὁ κόσμος νὰ πληθαίνη
 Καὶ ὁ θάνατος νὰ μὴν μπορῆ τς' ἀνθρώπους νὰ λιγαίνη·
 Καὶ ὅσοι ἀπ' αὐτὸν χαθούσινε, τόσοι ἀπὸ μὲ γεννοῦνται,
 Καὶ ἀπὸ τὸν κόσμο οὐδὲ ποσῶ· γιὰ τοῦτο δὲ ξεφλιούνται.
 Ἡ ἀγρυπνία συντρόφισσα μοῦ εἶναι κ' ἡ προκοσύνη,
 Ὁ κόπος, ἡ ἀπομονὴ καὶ ἡ ταπεινοσύνη·
 Μὲ τὴν ὀλπίδα θρέφομαι καὶ μὲ τὸ θάρρος μόνο,
 Κι' ὅσο περνοῦσι οἱ καιροὶ πλειότερα μεγαλώνω.
 Ἡ κατοικία μου ἔς τὰ ὄμορφα κορμινὰ τῶν κορασιῶν
 Βρίσκεται, καὶ ταῖς πληγωμαῖς ἀπὸ δεκεὶ τσῆ δίδω·
 Ἐκεὶ καὶ ταῖς σαῖταις μου βαστῶ καὶ τὸ δοξάρι,
 Κ' ἐκεὶ ταῖς φτιάνω, καὶ ἐδεκεὶ τοὺς βάνω τὸ ξιφάρι.
 Τριγύρου τῶνε πέτομαι, τριγύρου διαφεντεύω,
 Καὶ τ' ὄμαρφὸ τῶνε κορμὶ πάραυτας τὸ δοξεῖω.
 Ὅραις στὰ φρόδια χώνομαι μνιαῖς κορασιῶν, κ' ὄραις
 Τσ' ἀλλῆς εἰς τ' ἀμματόκλαδα γῆ μέσα ἔς ταῖς δύο κόραις
 Τῶν ἀμματιῶν, γῆ ἔς τὰ γλυκὰ χεῖλη τὰ κοραλένια,
 Γῆ εἰς τὰ σγουρὰ τῆς κεφαλῆς τὰ παραχρυσωμένα,
 Γῆ ἔς τὸ λαιμὸ, γῆ ἔς τὰ βυζᾶ, γῆ ἔς τὴ χιονάτη χέρα,
 Καὶ χίλια στήθη ἀπὸ δεκεὶ πληγῶν πᾶσα μέρα.
 Φτερούγαις ἔχω καὶ πετῶ κ' εἰς πᾶσα τόπο πηαίνω,

Κι' ὄραις στὰ ὕψη πέτομαι, κ' ὄραις ἔς τὰ βάρη ἐμπαίνω·
 Κι' ὄραις ἔς τοὺς κάμπους περπατῶ κ' ὄραις ἔς βουνὰ καὶ δάση,
 Καὶ στράτα δὲν εὐρίσκεται ποτέ νὰ μὲ κουράση.
 Ἄρχοντες, πλούτους, βασιλεῖους, σκλάβους, πτωχοὺς, καὶ δούλους
 Μὲ δίχως ἄντροπῆς καμινὰ σύρω, τοξεύω τσῆ οὐλους.

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ *)

Ἡ ἄγρια κ' ἀνελύπητη καὶ ἡ σκοτεινὴ θοῤιά μου
 Καὶ τὸ δραπάνι ὁποῦ βαστῶ, καὶ τοῦτα τὰ γυμνά μου
 Κόκκαλα, κ' ἡ πολλαῖς βρονταῖς κ' ἡ ἀστραπαῖς ομάδι
 Ὅποῦ τὴν γῆν ἀνοίξαι κ' ἐβγῆκ' ἀπὸ τὸν ἄδη,
 Ποιὸς εἶμαι μοναχάτῶνε δίχως μιλιὰ μποροῦσι
 Νὰ φανερώσου σήμερο ἔς ὄσους μὲ συντηροῦσι.
 Μ' ὄλον ἐτοῦτο πεθυμῶ γιὰ πλεῖα θαράπαυσί μου
 Ποιὸς εἶμαι νὰ σᾶς διηγηθῶ, καὶ ποιὰ ἴν' ἡ μπόρεσί μου.
 Ἐγὼ ἴμ' ἐκεῖνος τὸ λοιπὸ ὅπ' ὄλοι μὲ μισοῦσι
 Καὶ σκυλοκάρδη καὶ τυφλὸ κ' ἄπονο μὲ λαλοῦσι.
 Ἐγὼ ἴμ' ὁποῦ τσῆ βασιλεῖους, τσῆ μπορεμένους οὐλους,
 Τσῆ πλούσιους καὶ τσῆ ἀνήμερους, τσ' ἀφένταις καὶ τσῆ δούλους
 Τσῆ νέους καὶ τσῆ γέροντες, μικροὺς καὶ τσῆ μεγάλους
 Τσῆ φρόνιμους καὶ τσῆ λωλοὺς, κ' ὄλους τς' ἀνθρώπους τς' ἄλλους
 Γιαμιὰ γιαμιὰ, ὄντα μοῦ φανῆ ρίχνω καὶ θανατόνω,
 Κ' εἰς τὸν ἀνθὸ τσῆ νεότης τους τσῆ χρόνους τους τελειόνω.
 Λυόνω τσῆ δόξαις καὶ τιμαῖς, τὰ νόματα μαυρίζω,
 Τσῆ δικιουσύναις δισχορπῶ καὶ τσῆ φιλιαῖς χωρίζω.
 Τς' ἄγριες καρδιαῖς καταπονῶ, τσῆ λογισμοὺς ἀλλάσσω,
 Τς' ὀλπίδες ρίχνω ἔς μιὰ μεριά καὶ τς' ἔγνοιαις κατατάσσω·

* Σημ. Α. Η. Α. Ὁ μονόλογος οὗτος προτάσσεται ὡς πρόλογος ἐν τῇ «Ἐρωφίλῃ» τραγωδίᾳ ποιηθείσῃ ὑπὸ Γεωργίου Χορτάκη τοῦ Κρητὸς περὶ τὰ τέλη τῆς 1817. ἑκατονταετηρίδος, καὶ δημοσιευθεῖσα τὸ πρῶτον κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1857 ὑπὸ τοῦ Κυπρίου Ἱερέως Ματθαίου Κιγᾶλλα, τῆ εὐγενεῖ συνεργίᾳ τοῦ εὐπκτρίδου Φιλίππου Καρρέρη Ζακυνθίου, τύποις Α. Ἰουλιανοῦ, ἐν Ἐνετίᾳ.

Κ' ἐκεῖ 'ποῦ μὲ πολὺ θυμὸ τὰ μάτια μου στραφοῦσι,
 Χώρας χαλοῦν ἀλάκαιραις, κόσμοι πολλοὶ βουλοῦσι.
 'Ποῦ τῶν Ἑλλήνων ἢ βασιλειαῖς; ποῦ τῶν Ῥωμαίων ἢ τόσαις
 Πλούσιαις καὶ μπορεζάμεναις χώραις; ποῦ τόσαις γνῶσεσ
 Καὶ τέχναις; ποῦ 'ν' ἢ δόξαις τους; ποῦ σήμερον ἐκεῖναις
 'Σ τ' ἄρματα κ' εἰς τὰ γράμματα ἢ ξακουσταῖς Ἀθήναις;
 Ποῦ ἢ Καρτάγω ἢ δυνατὴ κ' οἱ πολεμάρχου γιάξου
 Τσῆ Ῥώμης; ποῦ τὰ κέρδητα 'ποῦ 'χασιν ἀποτάξεις;
 Ποῦ τ' Ἀλεξάνδρου ἢ ἀνδρεία κ' ἢ μπόρεσί του ἢ πλεῖσα;
 Ποῦ τῶν Καισάρων ἢ τιμαῖς ὅπου τὸν κόσμ' ὠρίσα;
 'Ὅλα χαλάσαν ἀπὸ 'μέ, κ' ὅλα ἀπὸ μὲ χαθῆκα,
 Χῶμα γινῆκ' ἀψήφιστο κ' εἰς λησμονιάν ἐμπῆκα.
 Γιαῦτως λωλοὶ 'ν' ὅποιοι θαρροῦ μὲ κόπο γῆ μὲ γνῶσι
 Νὰ κάμουςι τῆ χέρα μου νὰ μὴ μπορᾶ τελειώσῃ
 Τὰ 'νόματά τους, γράφοντας 'ς τὸν κόσμον παραμύθια
 Κι' ἄλλα πολλὰ καμώματα ψωματινὰ καὶ ἀλήθεια.
 Λωλότεροι ὅσοι ἀθάνατοι λογιάζου ν' ἀπομείνουν,
 Κέρδη 'σάν κάμουςι πολλὰ κ' ἀρίφνητα πλουτύνουν.
 Τῶνα καὶ τ' ἄλλο ἀπὸ μὲ χάνεται καὶ τελειόνει,
 Τῶνα καὶ τ' ἄλλο οἱ καιροὶ χαλοῦσιν κ' οἱ χρόνοι.
 'Ποῦ τῶν Χαλδαίων τὰ γράμματα, ποῦ κείνοι ποῦ λογιάζαν
 Νὰ μείνουςιν ἀθάνατοι, γιὰ 'κεῖνο ἐσπουδάξαν
 Μὲ τόσον κόπο τῶν ἀλλῶ νὰ γράφου τσῆ πολέμους,
 Καὶ 'κεῖνοι ποῦ σκορπούσανε τὰ πλούτη 'ς τοὺς ἀνέμους;
 Ποῦ τόση μεγαλότητα, ποῦ 'ναι τὰ πλούτη τώρα,
 Ποῦ 'χεν ἐκεῖν' ἢ ξακουστὴ καὶ μπορεμένη χώρα,
 Τσῆ Σεμιράμις; πέτε μου ποῦ κείνοι τσου οἱ μεγάλοι
 Σοφοί, ποῦ τόσοι τσου ἄρχοντες καὶ τόσοι δούλοι τσου ἄλλοι;
 Μ' ἀπῆς 'ς τῆ γῆ δὲ φαίνονται, οὐδ' εἶναι τὰ κορμιά τως!
 Γιὰ πέτε μ' ἓνα σήμερον ἀπὸ τὰ 'νόματά τως!
 Πέτε μου ποιοὶ κοπιάσασι κ' ἐκτίσα τὰ κολόσσα,
 Ποιοὶ περμαζῶξα τὰ βουνὰ καὶ μεσοξετελειῶσα
 Τὸν πύργον 'κεῖνο τσῆ Βαβέλ; γῆ ποιοὶ 'χασιν ἐκάμει
 Τούταις σας τσῆ πυράμιδες, μέρα καὶ νύκτα' ἀντάμη
 Κοπιάζοντας ἔτο' εὐχαιρα; πέτ' ἓνα ἀπὸ 'κεῖνα
 Τὰ ξακουστά τους 'νόματα, νὰ δούμ' ἂν ἀπομείνα
 'Σάν ἐλογιάζ' ἀθάνατα; ὅλοι κ' αὐτὰ ὁμάδι
 Μὲ τὰ κορμιά τους βρίσκονται θαμμένοι μεσ' 'ς τὸν ἄδην.
 Μὰ γιάντα ξένα καὶ παλῆα ν' ἀναθιβάνω τώρα
 Εὐμπλῖα μακρὰ ποῦ λείπουνται 'ς τὴν ἐδικὴ μας χώρα!

'Ποῦ 'ναι μου πέτε σήμερον τόσοι ἐδικοί ἐκριβοί σας;
 Ποῦ τόσοι ἀγαπημένοι σας καὶ φίλοι μπιστικοί σας;
 Ποῦ τόσοι νεῖοι τσῆ χώρας σας; ποῦ τόσοι ποῦ γυρίζα
 Καὶ μοσκορραῖνα 'ς τὰ στενά καὶ πόθο ἐμυρίζα;
 Ποῦ ἐκεῖνοι ποῦ τὰ χεῖλη τους μέλι ἐκυματοῦσαν
 Καὶ νύκτα 'μέρα νὰ γενῆ νὰ κάμουν ἠμποροῦσαν;
 Φτωχοὶ στὸ λάκκο κατοικοῦν, βουβοὶ μὲ δίχως στόμα,
 Ψυχαῖς γδυμναῖς δὲ ξεῦρω ποῦ 'ς τῆ γῆ ... λιγάκι χῶμα!
 Μ' ὄλον ἐτοῦτο μηδὲ εἰς ποτὲ 'ς τὸ νοῦν του βάνει
 Πῶς εἰς τὸν ἄδην θὰ διαβῆ πῶς ἔχει ν' ἀποθάνῃ!
 Κι' ὡσάν τοῦ κόσμου νὰ 'χασι νὰ μείνουν κληρονόμοι,
 Μηδένα προῖμμα μπόρεσε νὰ τσῆ χορτάσῃ ἀκόμη!
 'Ὡ πλείσια κακορροϊζικοὶ! καὶ γιάντα δὲ θεωροῦσι
 Τσῆ 'μέραις πῶς 'λιγαίνουσι, τσῆ χρόνου; πῶς περνοῦσι!
 Τὸ ψὲς ἐδιάβη, τὸ προχθὲς πλεῖο δὲν ἀνιστορᾶται,
 Σπίθα μικρὰ τὸ σήμερον 'ς τὰ σκοτεινὰ λογαῖται.
 Σ' ἓναν ἀνοιγοσφάλιμα τῶν ὁμματιῶ ἀποσῶνα
 Καὶ δίχως λύπησι καμμιὰ τὸν ἄνθρωπον σκοτόνω.
 Τὰ κάλλη σβύνα κ' ὁμορφο πρόσωπο δὲ λυποῦμαι,
 Τοὺς ταπεινοὺς δὲ 'λεημονῶ, τοὺς ἄγριους δὲ φοβοῦμαι.
 Τοὺς φεύγουν φτάν' ὀγλήγορα, τοὺς μὲ ζητοῦν μακραινῶ
 Κι' δίχως νὰ μὲ κράζουσι συχνὰ τσῆ γάμους 'μπαίνω
 Κι' ἀρπῶ νυφάδες καὶ γαμπροὺς, γέροντας καὶ κοπέλια,
 Καὶ κἀνω 'ξόδια τσῆ χαραῖς, καὶ κλάυματα τὰ γέλοια.
 'Σὲ πρίκα τῆ ξεράντωσι καὶ κλάυματα γυρίζω
 Πᾶσα τραγοῦδι καὶ ποτὲ λύπησι δὲ γνωρίζω.
 Τὴν ἄσπρη σάρκα χῶματα καὶ βρῶμο κατασταίνω,
 Τὴν ὄψι λυόνω καὶ χαλῶ, καὶ πᾶσα μυρισμένο
 Στῆθος σκαλήκων κατοικιὰ κἀνω ζηνιὸ καὶ βρῶσι.
 Κ' ἢ χέρα μου καθημερνὸ γυρεύγει νὰ τελειώσῃ
 Σπήτια, γενηαῖς καὶ βασιλειαῖς καὶ κόσμους 'σάν τυχαίνει
 Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ νὰ μείνῃ πλερωμένη.

.....

Φτωχοὶ, τ' ἀρπάτε φεύγουσι, τὰ σφίγγετε πετοῦσι,
 Τὰ περμαζόνετε σκορποῦν, τὰ κτίζετε χαλοῦσι.
 Σὰ σπῖθα σβύν' ἢ δόξα σας, τὰ πλούτη σας σὰ σκῶνι
 Σκορπιζόνετε καὶ χάνονται, καὶ τ' ὄνομά σας λυόνει

Σάν νάταν μέ τὸ χέρι σας γραμμένο εἰς περιγιάλι
 ὅς τῆ διάκρισι τσῆ θάλασσας, γῆ χάμαι ἔς τὴν πασπάλη.
 Μ' ἀφίνω σας, γιατί θωρῶ τὸ στρατηγὸ καὶ βγαίνει
 Τοῦτον, ὁποῦ πρικώτατο θάνατον ἀνημένει.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Ἡ ἄνοιξ' εἶδες ἔπερασε,
 Τὸ καλοκαίρι ἔγερσσε,
 Χειμῶνιασε, καὶ πάει!
 Καὶ τὴν ἀπελπισμένα
 Τὰ πρόην ἀνθισμένα
 Τὸ χιόνι τὰ χτυπάει!
 Τὰ χόρτα ἐξεράθηκαν,
 Καὶ τ' ἄνθη ἐμαράθηκαν,
 Γυμνώθηκεν ἡ γῆ!
 Τὸ κάλλος τῆς ἐσθύστη,
 ὅς τὸ χάος ἐθυθίσθη,
 ὅς τὴν πρώτην του πηγῆ.

Ταλαίπωρη νεότητά,
 Ἰδὲ τὴν ματαιότητά!
 Τὸ κάλλος ἀπερνάει,
 Καὶ τ' ἄνθος τῆς καλῆς μας
 Καὶ τρυφερῆς ζωῆς μας
 Μονόροφα γερνάει.
 Λοιπὸν μὴ συναρπάζεσαι,
 Γιὰ μέλλον μὴ ξηπάζεσαι,
 Μὴν στέργε τὸ παρὸν.
 Καὶ ὅσο ἔς τ' ἄνθος εἶσαι
 Εὐφραίνου, χαίρου, ζήσε...
 Μὴ χάνης τὸν καιρόν!

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΝ ΒΡΑΪΛΑ ΣΥΜΠΟΛΙΤΗΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΝ
 ΜΙΧΑΗΛ ΔΑΡΕΙΟΝ *

Μὲ τὸ χρυσὸ σου χάρισμα, φίλε χρυσέ, ξανοίγω,
 Ὅχι καὶ ὡς δῶρον ἄσκοπο πῶς τῷστειλες ἔμένα,
 Ἄλλ' ἐστοχάστης—καὶ σωστὰ—πῶς κάθε 'ποῦ τ' ἀναίγω
 Θὰ κλαίω μετρῶντας τὸν καιρὸ 'ποῦ χάνω ἔς τὰ χαμένα!
 Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τ' ὁμορφο τὸ δῶρο τὸ χρυσὸ σου,
 Μὰ 'περὶ πολὺ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸν κρυφὸ σκοπὸ σου.

I. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

* Ὁ θερμότατος οὗτος τοῦ «Ποιητικοῦ Ἀνθώνος» ὑποστηρικτῆς εὐφρε-
 στήθη πρό τινο; νὰ μὲ φιλοδώρησῃ δι' ὠριακάτου χρυσοῦ ὰρολογίου ἐξ
 ἐκείνων ἄτινα δεικνύουσι καὶ τὴν ἡμερομηνίαν, ὡς ἐλαχίστην δ' ἐνδειξιν
 τῆς πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνης μου ἠύτοσχεδιάσακ τοὺς ἀνωτέρω ἀσθενεῖς μου
 στίχους.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑ

Ο ΒΟΡΕΙΑΣ 'ΠΟΥ Τ' ΑΡΝΑΚΙΑ ΠΑΓΩΝΕΙ

Ἦτον νύχτα εἰς τὴν στέγη ἐβογοῦσε,
 Ὁ βορειᾶς, καὶ ψιλὸ ἔπεφτε χιόνι.
 Τὶ μεγάλο κακὸ νὰ ἐμνηοῦσε
 Ὁ βορειᾶς 'ποῦ τ' ἀρνάχια παγώνει;

Τὸν γιατρὸ καθὼς εἶδε, ἐσηκώθη
 Σάν τρελλή. Ὅλοι γύρω ἐσωπαίναν
 Φλογεροὶ τῆς ψυχῆς τῆς οἱ πόθοι
 Μὲ τὰ λόγι' ἀπ' τὸ στόμα τῆς βγαίναν.

Μέσ' ἔς τὸ σπίτι μιὰ χαροκαμμένη,
 Μιὰ μητέρα ἀπὸ πόνους γεμάτη,
 ὅς τοῦ παιδιοῦ τῆς τὴν κούγια σκυμμένη
 Δέκα νύχταις δὲν ἐκλειγε μάτι.

«ὦ, κακὸ 'ποῦ μ' εὐρήκε μεγάλο!
 Τὸ παιδί μου, γιατρέ, τὸ παιδί μου...
 Ἐνα τῶχω, δὲν μ' ἐμεινεν ἄλλο
 Σῶσέ μουτο, καὶ πάρ' τὴν φογῆ μου.»

Εἶχε τρία παιδιὰ πεθαμμένα,
 Ἄγγελοῦδια, λευκὰ ἄσαν τὸν κρίνο,
 Κ' ἓνα μόνον τῆς ἐμεινεν, ἓνα,
 Καὶ στὸν τάφο κοντὰ ἦτον κ' ἐκεῖνο.

Κι' ὁ γιατρὸς μὲ τὰ μάτια σκυμμένα
 Πολλὴν ὄρα δὲν ἀνοίξε στόμα.
 Τέλος πάντων—ἀχ, λόγια χαμένα—
 «Μὴ φοβᾶσαι, τῆς εἶπεν, ἀκόμα.»

Τὸ παιδί τῆς μὲ κλάμμα ἐβογοῦσε,
 Ὅς νὰ ἐζήταε τὸ δόλιο βοήθεια,
 Κ' ἡ μητέρα σιμά του ἐθρηνοῦσε
 Μὲ λαχτᾶρα χτυπῶντας τὰ στήθεια.

Κ' ἐκαμώθη πῶς θέλει νὰ σκύψη
 ὅς τὸ παιδί, καὶ νὰ ἰδῆ τὸ σφυγμὸ του.
 Ἐνα δάκρυ ἐπροσπάθει νὰ κρύψη
 Ποῦ κατέβ' εἰς τ' ὠχρὸ πρόσωπό του.

Τὰ γογγύσματα ἐκεῖνα καὶ οἱ θρήνοι
 Ἐπληγόναν βαθεῖα τὴν φογῆ μου.
 Σύντροφός μου ἡ ταλαίπωρη ἐκείνη,
 Ἄχ, καὶ τὸ ἄρρωστο ἦτον παιδί μου.

Στοῦ σπιτιοῦ μας τὴ στέγη ἐβογοῦσε
 Ὁ βορειᾶς, καὶ ψιλὸ ἔπεφτε χιόνι.
 Ἄχ, μεγάλο κακὸ μᾶς ἔμνηοῦσε
 Ὁ βορειᾶς 'ποῦ τ' ἀρνάχια παγώνει.

ὅς τοῦ σπιτιοῦ μου τὴ στέγη ἐβογοῦσε
 Ὁ βορειᾶς καὶ ψιλὸ ἔπεφτε χιόνι.
 Ἄ! μεγάλο κακὸ μοῦ ἐμνηοῦσε
 Ὁ βορειᾶς 'ποῦ τ' ἀρνάχια παγώνει.

Ἡ μητέρα ποτὲ δακρυομένο
 Τοῦ γιατροῦ νὰ μὴ νοιώσῃ τὸ μάτι,
 Ὅταν ἔχη βαρεῖα ξαπλωμένο
 Τὸ παιδί τῆς ἔς πόνου κρεββάτι!

A. ΒΑΛΛΑΩΡΙΤΟΥ

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

Πόσαις φοραῖς τὰ κύματα, Τοῦ κάκου! φεύγει ἡ θάλασσα
 Ποῦ ἐπέφταν ἀφρισμένα Κι' ὀπίσω τῆς μ' ἀφίνει
 ὅς τὸ ἔρμο τ' ἀκρογιάλι μου, Ἄφρους καὶ λίγα φρύγανα
 Τὰ ῥώτησα γιὰ σένα! Γιὰ μόνη ἐλεημοσύνη.

Πόσαις φοραῖς τὸ δάκρυ μου Κ' ἐγὼ τυφλὸς ἐκύτταξα
 ὅς τὴν ἄβυσσο ἔχει στάξει Τὸ κῦμα καὶ δὲν εἶδα,
 Καὶ πόσο ἐπαρακάλεσα Πῶς εἶν' ἀφρὸς ἡ ἀγάπη μου
 ὅς ἐσὲ νάλθη ν' ἀράξῃ. Καὶ φρύγανα ἡ ἐλπίδα.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΡΤΙΝΕΛΗ

Ο ΔΙΑΚΟΝΑΡΗΣ

Αυπηρό, νά ιδῆς ἐμπρός σου
Ἔνα γέροντ' ἀσπρομάλλη
Νά ζητάη τὸν ὄβολό σου,
Καί, μὲ ξέσκεπο κεφάλι,
Νά σοῦ λέγῃ πῶς πεινᾷ!

Πόσοι, πόσοι, ποῦ ἤμποροῦνε
Νά τοῦ δώσουνε βοήθεια,
Μ' ἓνα φεῦγα τοῦ ἀπαντοῦνε!
Κι' ὁ φτωχὸς τὰ μαῦρα στήθια
Κρυφοδέρνει, καὶ σιωπᾷ.

Ποιὸς ἐδώθε τὸν πειράζει
Ποιὸς ἐκᾶθε τὸν θαριέται;
Κ' ὁ φτωχὸς, π' ἀναστενάζει
Ἐντροπιασμένος, καταριέται
Τὴν πολυπάθη ζωή.

Ἄλλ', ὁ πλούσιος δὲν εἰξέρει
Τῆ ἔντροπῆ, π' ἀκολουθαίει
Τὸ τρεμάμενο τὸ χέρι
Τοῦ καυμένου, ποῦ ζητάει
Μὲς τὸν δρόμο τὸ ψωμί!

Ἦ! ποιὸς ξέρει, ὁ πεινασμένος
Μὴν ἐστάθῃ ἔς τὸν καιρὸ τοῦ
Ἐάν ἐμᾶς καλοθρεμμένος,
Καὶ μὴν ἔσπερνε τὸ βιό του
Γιὰ τοὺς φίλους μίᾳ φορᾷ!

Δυστυχίς! μαθαίνει τώρα
Ποῦ ὁ φτωχὸς δὲν ἔχει φίλο·
Καί, πολλὰς φορὰς τὴν ὥρα,
Τοῦ καλότυχου τὸν σκύλο
Νά ζηλεύῃ καταντᾷ!

Εἰς τὸν δρόμο ποῦ διαβαίνει,
Καί ἔς τὴ θύρα ποῦ κτυπάει
Πάντα κᾶποια περιμένει
Προσβολή, νά τοῦ περνᾷ
Τὴν ταλαίπωρη ψυχή.

Καὶ γυμνός, μὲ καταφρόνια
Λαχταρώντας εἰς τὸ κρύο,
Σέρνει τ' ἄχαρα τὰ χρόνια,
Ἔνα βλέποντας σημεῖο
Πάντα ἐμπρός του—τὸ ψωμί!

Ἦ! χαρὰ του ἔς ὅποιον ἔχει
Δυὸ ψωμιὰ καὶ δίνει τὸνα!
Θέλ' ἡ Δέσποινα τὸν βρέχει
Ἐς τοῦ θανάτου τὸν ἀγῶνα
Μὲ τὸ δάκρυ τοῦ φτωχοῦ.

Τὴν καλύβη καὶ τὸν θρόνο
Πῶς ἡ τύχη πέρνει, δίνει,
Δὲν εἰξέρω ξέρω μόνο,
Π' ὅποιος κάνει ἐλεημοσύνη
Φίλος εἶναι τοῦ Θεοῦ.

L' ULTIMO ADDIO TOY ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ ΣΟΥ

Εἶσαι κακὴ, πολὺ κακὴ, γλυκομελάχροινή μου!
Σοῦ πρόσφερα παιγνίδια σου τὸ στήθος, τὴ ζωή μου,
Καὶ τὰ συντρίβεις!...—Ἐσάκιζε, τῆς κούκλαις σου μικρούλα
Κι' ὠδύρεσο!...—Τώρα γιὰ μὲ θὰ κλάψῃς μιά σταλούλα ; ; ;

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ *** Τῷ Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝῶ

Νοτιᾶς μᾶς σάπησε
Κ' ἡ παγουνιὰ τὰ λούλουδα μαραίνει...
Γιάννη ἀγάπησε,
Γιατί ἡ καρδιά μονάχη τῆς πεθαίνει.
Κρύο μᾶς κυτρίμισε!
Γιάννη, κατὰ μὲν οὐκ ἔστι πῶς θὲ νά κἀνῆς ;...
Τραγούδα, εὐθύμησε!
Γέρος θὰ γένης, θὲ νά πεθάνῃς!
Βρέχει, χιονίζει...
Μὴ μὲνης μόνος σου, ἔβρες ἀγκαλιά.
Ἦ, δὲν ἀξίζει!
Νά φεύγ' ἡ νειότη μας χωρὶς φιλιὰ!

Ο ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ ΥΠΟ Ζ***

Ἐφθασε ἡ μαύρη ἡμέρα,
Γλυκεριά μου περιστέρα,
Ἡ μαῦρ' ἡμέρα ἐπλάκωσε
Ἐποῦ θὰ σὲ χωρισθῶ...
Καὶ ποῖός τὸ ξέρει, ἀγάπη μου,
Ἄν θὰ σὲ ξαναἰδῶ!

Νά, τὸ καρδί βγαίνει
Καὶ ἔς τὰ πανιά προσμένει.
Τάζονται οἱ ναύταις ξέθαρροι,
Μόνος ἐγὼ θρηνῶ...
Ἄχ, ποῖός τὸ ξέρει, ἀγάπη μου,
Ἄν θὰ σὲ ξαναἰδῶ!

Ἄλλὰ τί ἀκούω; βροντάει,
Ἡ θάλασσα ἀντηχάει,
Ἐρουάζονται τὰ κύματα
Πηδῶντας ἔς τὴ στερηά...
Πόδισε, ναύτη, πόδισε
Γιὰ νά μὴ φύγω πλειά!

Ναύτη, μεγάλη βλάβη
Θὰ παθῇ τὸ καρδί.
Λυσσοῦν οἱ ἀνέμοι, πέφτουνε
Κοψίδια τὰ πανιά...
Πόδισε, ναύτη, πόδισε
Γιὰ νά μὴ φύγω πλειά!—

Ἐς τὸ γυρισμὸ τοῦ τρέχει,
Νά τὴν ἰδῇ παντέχει...
Ἐανοίγει ξυλοκρέββατο,
Συνάθροισι πολλή...
Βλέπει σταυρὸ ἔς τὴν πόρτα τῆς,
Φελόνια ἔς τὴν αὐλή!...

Ἄπο τὸ κρύο σεντόνι
Τὴν ἄκονει, τὴν ἰπιθόνει.
Ἐεῦπνα, τῆς λείει, τοῦ γάμου μας
Ἄκούω τὸ θυμιατό!...—
Ἐμπρός βγάζουν τὸ λείψανο
Καὶ πίσω τὸν τρελλό.

ΕΚ ΤΟΥ «ΧΑΣΗ» ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΟΥΖΕΛΗ

1790

ΓΕΡΟΥΛΜΟΣ μόνος του, και έπειτα ή ΑΓΓΕΛΩ

ΓΕΡ. Ωρώκα μυριονόστιμη, σποντίλι ζιχχιένιο,
 Νά φλουν τής άφέντρος σου χέρι τὸ μακμαρένιο!
 Και σύ, χρυσὸ άγκυρίδι μου, κι' ογλήγορό μου άδράχτι,
 Είς άγρικ άγέθια μ' έχετε, σέ πυκνοῦ βάτου φράχτη.
 Εὐτυχισμένα σύνεργα, 'πού δικμντένιχ χέρια
 Σά; έκρατοῦν κι' άστράφτετε λυπρότερο' άφ' τ' άστέρια.
 Αιμέ... και ά; είχα μιὰ φορὰ τής τύχης σας τή χάρι,
 Νά πέσω άπό τ' άδράχτι κυτό, νά σκύψη! νά με πάρη
 Έκειρό τὸ χέρι!... μὰ θαρῶ, τώρα έρχεται 'ς έμ' ένα'
 'Ιδέτε νάζικα... αἰμέ!... έδῶ 'ναι ριζωμένα.
 ΑΓΓ. Και τί σου κάνω και άπό 'δῶ, όντα; περνά; τυράζει; ;
 ΓΕΡ. Και τί σὺ κάνω και άπό 'δῶ, όντα; περνάω με σφάζεις;
 ΑΓΓ. Έγώ ;...
 ΓΕΡ. Τά φρούδια, τὰ μαλλιά, ή μία χέρι κ' ή 'άλλη,
 Τὸ κῦττακ, τὸ μίληκ, τὸ πρόσωπο, τὰ κάλλη!
 ΑΓΓ. Έγὼ δέν είμαι όμορφη.
 ΓΕΡ. Αμποτες νά μὴν ἦσου,
 Χίλιου; θανάτου; κάθε νεροῦ χεριζει ή ζωή σου.
 Τόση σου είναι ή όμορφή, όπ' άπερνά τήν τάξι,
 Κι' όποιος θελήσει νά σέ ιδῆ, κλά ά; σέ κυττάζει.
 'Εσὺ 'που είσαι...
 ΑΓΓ. Φθάνει σου πῶς μ' άγαπᾶ; τὸ ξέρω,
 Μὰ σ' τὸ ζητώ, μὴ μ' άγκπᾶ; 'ς τὰ πᾶθη μὴ σέ φέρω...
 ΓΕΡ. Είναι 'ς τὸν κόσμο θάσανα, πάθη 'που τυσαννίζουν,
 Μὰ οὔλα 'ς τήν άγάπη σου αὐτὰ δέν θέλει άξίζου.
 'Εσὺ δέν θές; νά σ' άγαπῶ, 'που άν θέλω δέν ήμπορίχ,
 Μὰ κι' άν ήμπορῶ, δέν ήθελα, με σέ νά ζήτω 'χώρια.
 Χρητωμένο μου πουλι, στίσου, μὴ με πληγώνης!...
 ΑΓΓ. 'Ασε με... όχι, μᾶ; θωροῦν... 'ς έμένα μὴν' άπλώνης!
 'Σάν τί σκοπὸ κρατεῖς γιὰ με, και θές ν' άπλώσης χέρι;
 ΓΕΡ. Φυναϊκά μου, έλπίδα μου, ζωή, χηρά μου, τζιρί!
 ΑΓΓ. Και τόσοι όπου γιὰ μένανε ;...
 ΓΕΡ. Οὔλους νάν τοῦς άφήσης,
 Κ' έμέ 'που χάνουμι γιὰ σέ, έμένα ν' άκλουθήσης.
 ΑΓΓ. Μὰ πού θά πάμε ;
 ΓΕΡ. Σπίτι μας.
 ΑΓΓ. Και ίσως δέν τὸ ξέρεις...
 ΓΕΡ. 'Οχι, και τί ;
 ΑΓΓ. 'Ο πατέρας σου, μὰ μὴν τοῦ τ' άναφέρης,

Δύο-τρεις φοραις μ' έχούμηξε...
 ΓΕΡ. 'Α! σόπαστα, νά ζήσης!
 Είναι και γέρος και ζουρλός; σέ πέρνω όθε θελήσης.
 ΑΓΓ. Μὰ τούτη τήν άπόφασι, τὸ σπίτι σου τήν ξέρει ;
 ΓΕΡ. Τοῦ; στοχασμοῦς τῶν νέωνε δέν άγαποῦν εἰ γέροι.
 ΑΓΓ. Έγὼ λοιπὲν, τί νά σοῦ πῶ... νάρθω 'ς τήν άγκαλιά σου!
 Μὰ ή μάνα και ή πατέρας σου, έχθροί τση φαμελιᾶς σου!
 ΓΕΡ. Έγὼ έχω τόπους άμετρος, όσα έδῶ έχω γένεια.
 ΑΓΓ. Μὴν έχουν λίγδα τὰ μαλλιά και τσακισθοῦν τὰ χτένια;
 ΓΕΡ. Μὴ σέ δειλιζή ή στοχασμός, κυρά σέ κατασταίνω,
 Νά βλέπης τὸ άλάκερο, νά θέλης τὸ κομμένο.
 'Εγὼ σέ παίρνω 'ς τὸ Κορνό, 'ς όζωμερῶ σέ πγαίνω.
 ΑΓΓ. Γιὰ πρασινάδαι; χάνουμι, γιὰ τση δροσιαῖς πεθάνω!
 Τί μου άρέσει τήν αύγή, ή ήλιος; πρίν προβάλλη,
 Νά κόβω τὰ μυριστικά, νά θάνω 'ς τὸ κεφάλι.
 Τὰ χιλιδόνια νά πετοῦν, και όλο νά κελαδίζου,
 'Η σκασουμῦτα ή τόντολα γλυκά νά παιγνιδίζου.
 'Σέ καλαμάκια τρυφερά σάλτους τὸ κανκαρέλι,
 Εἰς τὸ κλαδι ή τζιντζικας, 'ς τή φράχτη τὸ γαρδέλι.
 Νά βλέπω θρύσαι; και νερά, πολλά μου νοστημιζει,
 Κ' εἰς τὰ ποτάμια ή σπορδακά; γλυκά νά καρκαρίζη.
 ΓΕΡ. Οἱ ιδῆ; παιγνίδια όμορφα...
 ΑΓΓ. 'Α!... κατεργάρη, μπόγια,
 Χωρίς στεφάνι δέ μ' άγκιᾶ;...
 ΓΕΡ. (Τήν μπάζω με τὰ λόγια.)
 Χίλια στεφάνια 'ς τὰ 'χρυσά θά σῶχω εγὼ στολίδια.
 Τήν δίψα, πείνα, θάνατιν, γιὰ σέ τᾶχω παιγνίδια.
 'Α μου πιστεύης, μάτια μου, γιὰ ταῖρι μου σέ πέρνω.
 ΑΓΓ. Κι' έγὼ 'χω τὰ στολίδια μου κι' οὔλα, οὔλα τὰ φέρνω!
 Μὰ μου μυρίζει σ' εὔρηκα φαμόζο νοικοκύρη...
 ΓΕΡ. 'Ορπιζω νάν τὸν εὔρηκες, κι' όλπίζω νά σαρτίρη.
 'Ελα, προβάται...
 ΑΓΓ. 'Ασε με πρώτα νά θαντακώσω
 Τὸ ένα-τ' άλλο, ό,τι μπορῶ...
 ΓΕΡ. (Εὐθύς θάν τής ξαμώσω!)
 Κάμε ό,τι θές; άκαρτερῶ.
 ΑΓΓ. 'Οχι, όχι γιὰ τώρα,
 'Ότι θολώνουν τὰ νερά, 'κείν' είναι καλή ώρα.
 'Ελα κ' εγὼ σέ καρτερῶ, και τώρα έμε καλεῖς σου
 Θά σέ προσμένω 'ς τήν αύλή, και γίνεται ή δουλειά σου.
 ΓΕΡ. Σ' άφίνω 'γισι, άγάπη μου, μὰ πρίν θά σέ φλήσω...
 ΑΓΓ. 'Α, κατεργάρη! μ' έμπασες θε νά σ' εὔχαριστήσω.—
 'Αναθεμάτονε, 'που πρωτοανάδειξε

Ἐστὸν κόσμον τὸν ἔρωτα, τῶν φύσιν παιγνίδι·
 Τρουπώνει ἔς τὰ στήθημας καὶ μᾶς κεντίζει πολλά· πικρήδεια
 Ἐμᾶς; τῶν μαύραις, τὰ θηλυκά·
 Χωριέται καὶ τῶν ἄνδρες, μᾶ φεύγει,
 Κι' ἂν μείνη δὲν κάνει ζημία.
 Τ' ἄνδρος τὸ στήθος δὲν φθαίρει ἢ ἔρωτις...
 Ἄ... δὲ σοῦ λέω, μᾶς; γελοῦσι μὲ τὰ γλυκά!

POUR TOUS

Πρὸς τί τὸ Θεὸ, κορτοί, παρακαλεῖτε
 Ἄφ' τὰ πικρά σας πάθεια νὰ σᾶς σώσῃ;
 Τοῦ γυιῦ Του τὰ μαρτύρια ἠθυμηθῆτε·
 Δὲν ἔμπορεσε οὐδ' Αὐτόνε νὰ γλυτώσῃ...
 Κατέβη ἐδῶ γιὰ τὸ καλὸ οὐλονῶνε
 Κ' ἤϊρε μπελά, καὶ τί μπελά;... χοντρώνε!

Μήπως τὸ μαῦρο ἔφυγε κρυφά Του
 Κ' ἦλθε ἔς τὴ γῆ χωρὶς νὰν τὸ γνωρίζῃ;
 Ἄν τοῦπε ὁ ἴδιος—«Πήγαίν' ἐκεῖ κάτω,
 «Γιατὶ θὰν τοὺς βουλιάζω μού μυρίζει!»
 Κ' ἐνῶ ἦλθ' ἐδῶ ὁ γυιὸς Του ἀποσταλμένος,
 Εἰς τὸ Σταυρὸ τελειώνει κρεμασμένο σ'!

Ἄφου λοιπὸν αὐτὸ ποῦ ἦταν παιδί Του
 Μονάκριβο καὶ μοσκοαναθρεμμένο,
 Δὲν ἔμπορεσε νὰ σώσῃ ἢ δύνامي Του,
 Ποῦ τῶβλεπε μέσ' ἔς τὰ αἵματα πνιγμένο,
 Τολμάτε ΣΕΙΣ, μὲ δυὸ παράκλησές σας
 Νὰ καταιβῆ νὰ σιάξῃ ταῖς δουλιαῖς σας;

Ἄλλὰ καὶ μήπως τοῦ περνᾷ ἐδῶ-κάτου;
 Μαζί ΣΑΣ οὔτε ὁ Διάολος δὲν τὰ βγάνει·
 Θὰ σπάνητ' ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου τὰ μυαλά του
 Κι' ὁ Θεὸς ἠηλάθε χάξι θὰ σᾶς κάνη.
 Αἴτριοι εἰσθε ΣΕΙΣ ἔς τὴν κάθε συφορὰ σας...
 Σιωπῆ λοιπὸν, καὶ φᾶτε... τὰ μυαλά σας!

ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΙ ΚΑΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ ΤΗΣ Α. Ε.

ἔπο Α. ΜΑΡΤΙΩΚΗ

Μὴν κλαῖς, κ' εἶν' ἀγγελόπουλο, Κι' ὁ Πλάσης' ἄν δὲν ἄκουσε
 Δὲν ἦτανε παιδί σου! Τ' ὠραῖό του τὸ τραγοῦδι,
 Ἐνῶ μὲ τ' ἄλλα ἐχόρευε Ἐάν εἶδε, ἀφού τὰ μέτρησε,
 Παιδιά τοῦ Παραδείσου, Πῶς λείπει ἐν' ἀγγελουδί,
 Τὸ μαῦρο παραστράτησε, Ἐστειλ' εὐθὺς κάτω ἔς τὴ γῆ
 Ἐ τὰ σύγγερα ἔπλανήθη, Νὰ πάρουν τὸ παιδί Του,
 Καὶ σῶπεσε ἔς τὰ στήθη! Καὶ τότε εἶνε μαζί του!

ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ Α. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἄϊ, ζωὴ μου!—Τί ζωὴ μου;
 Τί στενάζω λυπηρά;
 Τοῦτο νέον—Δὲν ἔνε πλέον,
 Θὰ πεθάνω μιὰ φορὰ.
 Ὅσον ὅμως—Νᾶρθ' ὁ νόμος
 Τοῦ θανάτου μ' ὁ πικρός,
 Ἄς πηδῆξω,—Ν' ἀποδείξω
 Πῶς δὲν εἶμ' ἐγὼ νεκρός.
 Φάλλε, λύρα,—Πρὶν ἢ μοῖρα
 Μᾶς προφθᾶσ' ἢ σκοτεινῆ,

Νὰ χαροῦμε,—Ὅσο ζοῦμε
 Τὴ γλυκὴ σου τὴ φωνή.
 Βάχχε, χῦνε.—Φίλε, πίνε,
 Πίνε, λέγω, ρουφιστά,
 Ὡς ἔς τὸν πάτο—Τὸ γεμάτο
 Τὸ ποτήρι σου σωστά.
 Κι' ὅταν θέλῃ,—Δὲν μᾶς μέλλει,
 Καὶ ὁ Χάρος ἄς ἐρθῆ
 Καὶ τὸ σῶμα—Μέσ' ἔς τὸ χῶμα,
 Μέσ' ἔς τὸν τάφον ἄς συρθῆ.

ΛΥΣΣΑ

Ὁ Ἔρως λυσσασμένος,
 Μ' ἐφίλησ' ὁ σκασμένος,
 Καὶ λύσσαξεν κ' ἐγώ.
 Κι' ἀπ' τὴν πολλὴ τὴ λύσσα
 Ὅσαν τρελλὸς τὰ ἴσα
 Ταῖς νέαις κυνηγῶ.
 Καὶ ὅσαις ἀπαντήσω,
 Εὐθὺς ποῦ ταῖς φιλήσω
 Λυσσαρίζουν καὶ γελοῦν

Καὶ τρέχουν λυσσασμένας
 Κ' ἐκείναις ἢ καυμέναις
 Τοὺς ἄνδρας νὰ φιλοῦν.—
 Σοφοὶ γιατροὶ, βιάστε,
 Τὸ πάθος μου προφθάστε,
 Ὅτ' εἶν' καταμεσίς·
 Κι' ἀνίσως κορυφώσῃ,
 Καὶ φθάσῃ νὰ ἀπλώσῃ,
 Λυσσαιάζετε κ' ἐσεῖς!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΝΤΟΥΝΗΣ

«Ο ἐφημέριος τῆς ἐνταῦθα ἐκκλησίας Εὐαγγελιστρίας, ὁ ἀρχιμανδρίτης Νικόλαος Καντούνης, ὁ γνωστός ζωγράφος, (1) ἐ-
γραφεν ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ἐν λόγῳ Ἐκκλησίας: «1817 Νοεμ-
»βρίου 16, πληρώσας τὸ κοινὸν χρέος ὁ ἡγαπημένος μου πα-
»τῆρ Κύριος Ἰωάννης Καντούνης πτ. Γεωργίου ἐτάφη ἐν τῷ
»κοινῷ ἐαυτῶν ἡμῶν μνημείῳ ὧν ἐτῶν 86.» Ὁ Ἰωάννης οὗτος,
Ζακύνθιος τὴν πατρίδα, ἦτο ἰατρός καὶ περιπαθὴς ποιητῆς, ὅστις
μαθὼν τὰ πρῶτα γράμματα ἐνταῦθα, μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐνθα
οὐ μόνον ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ ἐγένετο διδάκτωρ, ἀλ-
λά καὶ εἰς τὴν γραμματολογίαν καὶ φιλολογίαν ἐτελειοποιή-
θη. Ὁ οἶκος Καντούνη δὲν ἦτο εὐπατρίδης, δηλαδή δὲν ἦτο
εἰς τὴν Χρυσῆν τῆς Νήσου Βίβλον ἐγγεγραμμένος, ἀλλ' ἦτο
εὐπορώτατος καὶ ἡγαπᾶτο παρὰ πάντων. Τῷ δὲ 1764 νυμ-
φευθεὶς ὁ Ἰωάννης μετὰ τῆς Μαργαρίτας Μαγδαλινοῦ ἐτέκνωσε
τὸν Γεώργιον, τὴν Λαύραν, τὸν Νικόλαον, τὸν Ἰερώνυμον καὶ τὴν
Μαρίναν. Τὰ δύο θήλεα ἀπέθανον πρὶν ἢ συμπληρώσωσι τὸ
πρῶτον τῆς ἡλικίας των ἔτος. Ὁ Γεώργιος σταλεὶς εἰς τὴν Ἰ-
ταλίαν πρὸς ἐκπαίδευσιν καὶ ἐκμάθησιν ἐπιστήμης ἀπεβίωσεν
ἐν Παδουῇ πρὶν ἢ συμπληρώσῃ τὸ δέκατον τέταρτον τῆς ἡλι-
κίας αὐτοῦ ἔτος. Ὁ θάνατος οὗτος ἠνάγκασε τοὺς γονεῖς νὰ
μὴ στείλωσι τὸν Νικόλαον εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅπως τελειοποιή-
θῃ εἰς τὴν γραφικὴν, πρὸς ἣν τόσῃ μεγάλῃ εἶχε κλίσιν.

Ὁ Ἰωάννης Καντούνης ἐποίησεν Ἀνακρεόντεια καὶ ἄλλας

1) Σκιαγράφημα τοῦ περιφανοῦς τούτου ζωγράφου, ἐδημοσιεύσαμεν ἡ-
μεῖς εἰς τὸ περιοδικὸν Πειραιῶς «Ἀπόλλων» φυλ. 6. Δημοσιεύομεν νῦν
καὶ τὸ θαυματοποιτικὸν αὐτοῦ ὡς εἶνε εἰς τὰ βιβλία τῆς ἐνταῦθα ἐκκλησίας
τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τῆς Πάτμου, σωζόμενα εἰς τὸ ἀρχαιοφυλακεῖον,
καθότι ὅτε ἐδημοσιεύσαμεν τὸ σκιαγράφημα εἰσέει δὲν εἶχομεν εὐρεῖ
αὐτό. «1768 Γεναρίου 28, ἡμέρα δευτέρα ἐβάπτισα εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν
»ἕνα παιδίον ἀρσενικὸν νόμιμον τοῦ σινοῦ Ἰωάννη Καντούνη καὶ τὸ ἐ-
»πωνόμασαν Νικόλαον» καὶ ἦτον ἀνάδοχοι ὁ ἐκλαμπρότατος Κ.
»Νικόλαος Γαῖτας καὶ ὁ εὐγενὴς Κωνσταντὴς Τζῆς λεγόμενος Στέλλας καὶ
τὸ ἕτερος Κύριος Νικόλαος Μεταξῆς, καὶ ἐβάπτισθη ὑπὸ ἐμοῦ Παπα
»Σοφianoῦ.»

καλὰς ποιήσεις. Προσέτι δ' ἐποίησεν ἔμμετρον κωμῳδίαν δι' ἧς
διακωμῳδεῖ τοὺς ἐμπειρικοὺς ἰατροὺς, οἵτινες ἐξ Ἠπείρου ἤρ-
χοντο ἐνταῦθα ἔχοντες ἐν πῆρᾳ τὰ φάρμακα καὶ περιεφέροντο
οὐ μόνον εἰς τὰ χωρία, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ μετερχων-
ται δῆθεν τὴν ἐπιτήμη των. Τοὺς ἰατροὺς τούτους ὠ-
νόμαζον Γίαννιώταις. Ἐξ ἐγγράφου εἶδομεν ὅτι κατεγει-
νεν ὅπως κάμη καὶ τὴν Χλωρίδα τῆς Ζακύνθου.

Ὁ Μεταστάσιος ὑπῆρξεν ὁ εὐτυχέστερος ἰσω. τῶν ποιητῶν ἡ
Ἰταλία τὸν ἐλάτρευσε καὶ πάντες τὸν ἐθαύμασαν· ἀλλ' ὡς ὑπὲρ
τὸ δέον τότε ἀπεθεώθη οὕτως ἀδίκως ὁ ἡμέτερος αἰὼν τὸν πε-
ριφρονεῖ, ἐνῶ ἔτι εἶνε ἀντικείμενον ἄξιον μελέτης. (1) Τὰ δρά-
ματα αὐτοῦ εἶνε morale en action καὶ ὀρθῶς ὁ Ρουσό καλεῖ
αὐτὸν Le seul poète du coeur, le seul génie fait pour ému-
voir par le charme de l'harmonie poétique et musicale. Δὲν
ὑπῆρξε προσφιλέστερον ἀνάγνωσμα, ἰδίως τοῦ ὠραίου φύ-
λου. Παρὰ πολλῶν ἐμιμήθη καὶ μετεφράσθη σχεδὸν εἰς πάσας
τὰς γλώσσας,—καὶ εἰς τὴν νεοελληνικὴν, καθότι καὶ παρ' ἡμῶν
ἀπέκτησεν ὁ ποιητῆς οὗτος δημοτικότητά τινα, ἰδίως ἐν Ἐ-
πτανήσῳ, ἐνθα γέροντες καὶ γράϊαι ἔτι ἀποστηθίζουσιν αὐτὸν,
καὶ συνομιλοῦντες πάντοτε λέγουσιν ἀπόφθεγμα τι αὐτοῦ μετ'
ἐνθουσιασμοῦ· τοιοῦτοι δὲν εἶνε ὀλίγοι καὶ ἐν Ζακύνθῳ. Τῷ
1779 ἐν Ἐνετίᾳ τύποις Δημητρίου Θεοδοσίου ἐξεδόθησαν δύο
τόμοι περιέχοντες Ἰραγωδίας τοῦ Μεταστασίου μεταφρα-
σθεῖσας ὑπὸ Θωμᾶ Ροδίου, ἀνδρὸς λογίου. Προσέτι δαπάνη καὶ
ἐπιμελεία τοῦ Πολυζῶη Λαμπανιτζίωτη διάφορα τοῦ Μετα-

1) Καὶ ὁ Μαντζῶνης ἠθέλησε νὰ εἰρωνευθῇ τὸν ποιητὴν τοῦ συρμοῦ,
ὅστις κατέκτησε τὰς καρδίας πάντων καὶ πασῶν, διὰ τροφῶν, αἵτινες
ἐτυπώθησαν ὑπὸ Ἰωσήφ Γουερτζῶνη ἐν τῷ Roma-Reggio ὑπὲρ τῶν πα-
θόντων ἐκ τῆς πλημμύρας τοῦ Ρηγίου τῆς Καλαβρίας, καὶ ἀνετυπώθησαν
εἰς τὸ πολῦτιμον βιβλίον τοῦ δικακεριμένου φίλου καὶ γνωστοῦ φασκολια-
νοῦ καθηγητοῦ Antona Traversi, φερὸν τίτλον Lettere disperse e inedi-
te di Pietro Metastasio. Λαμπρὸν εἶνε τὸ προοίμιον τοῦ βιβλίου τού-
του ὡς καὶ λίαν ὀρθῶς ἐσκέφθη νὰ ἀνατυπώσῃ καὶ καλὰ τινα ἄρθρα περὶ
Μεταστασίου Ἰταλῶν καὶ μεταφράσιν ἐκείνου τοῦ Landau, τυπωθὲν ἐν
Die Press, Ersfes Abendblatti τὸ πρῶτον. Ὁ Antona Traversi εἶνε θε-
τικῶς ἄξιος πολλοῦ ἐπαίνου, ὅστις πάντοτε καταγίνεται εἰς ἔργα τὰ μάλι-
τα ὠφέλιμα καὶ προσπαθεῖ ἀείψως νὰ δημοσιεύῃ βιβλία ἔχοντα ἱερὸν
σκοπὸν. Θαρραλέως συσταίνομεν αὐτὰ παντὶ μουσοφιλεῖ, ὡς ἔργα εὐσυνεί-
δητα.

τασίου δράματα μεταπεφρασμένα εἶδον τὸ φῶς εἰς Βιέννην, ἔνθα καὶ ἐξετυπώθη «Ὁ Ἠθικός Τρίπους—Τὰ Ὀλύμπια» κατὰ μετάφρασιν τοῦ πρωτομάρτυρος ἡμῶν Ρήγα τοῦ Φεραίου. Ἐκτοτε μέχρι τοῦ νῦν καὶ πολλοὶ ἄλλοι μετέφρασαν δράματα τοῦ Μεταστασίου καὶ λυρικά. Μεταξὺ τῶν μεταφραστῶν τῶν λυρικῶν εἶνε καὶ ὁ Σολωμός. Ὁ Καντούνης θιασώτης καὶ αὐτὸς τοῦ Μεταστασίου κατέγινεν εἰς τὴν μετάφρασιν, ἐμμέτρως ἐννοεῖται, τῶν πλείστων δραματικῶν ἔργων καὶ λυρικῶν τοῦ Μεταστασίου, ἀλλὰ δὲν ἐτυπώθησαν, οὐδ' οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ κατέχουσιν αὐτὰ, ἀλλ' εἰς χεῖρας διαφόρων κεῖνται. Τὴν αὐτὴν τύχην ἔσχον καὶ τὰ ὑπόλοιπα αὐτοῦ ἀξιόλογα ἔργα. (1)

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ.

(1) Ὁ κ. Ἀγγελος Καντούνης δημοσιογράφος, γνωστὸς παρ' ἡμῖν ἐπὶ εὐτραπελία καὶ ἰκανότητι εἶνε δισέγγατος τοῦ Ἰωάννου.

ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΙΣ ΤΟΥ «Π. ΑΝΘΩΝΟΣ»

Συμπληρωμένου διὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου καὶ τοῦ β'. τόμου τοῦ α'. ἔτους τοῦ μικροῦ μας Ἀνθῶνος, εἰδοποιούμεν ἐκ νέου τοὺς εὐαρεσούμενους νὰ παράσχωσιν αὐτῷ τὴν συνδρομὴν των, ὅτι ΜΟΝΟΙ οἱ προκαταβάλλοντες τὸ ἐτήσιον αὐτῆς ἀντίτιμον θεωρηθήσονται συνδρομηταὶ αὐτοῦ· τοῦτο δὲ ἄς μὴ δυσχεραστήσῃ τοὺς ὀλίγους ἀξιότιμους καλοπληρωτάς του ἀφοῦ ἐνόησαν πλέον ὅτι προέβημεν εἰς τὸ γενικὸν τοῦτο μέτρον κατόπιν ἐπαισθητῆς ζημίας, ἣν ὑπέστημεν ἐκ τῶν πολλῶν κακοπληρωτῶν μας, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα—ἐὰν δὲν μᾶς πληρώσωσι καὶ τώρα—δημοσιευθήσονται ἐν τῷ ἐπομένῳ φυλλαδίῳ τοῦ β'. ἔτους. Οἱ τυχόν ἀπολέσαντες φυλλάδια ἐκ τῆς σειρᾶς των ἄς σημειώσωσιν ἡμῖν ταῦτα, ἀσμένως δὲ θέλομεν τὰ πέμψῃ αὐτοῖς, ἐὰν τοιαῦτα ὑπάρχουσι παρ' ἡμῖν. Τὸ Α'. φυλλάδιον τοῦ β'. ἔτους ἐκδοθήσεται περὶ τὰς ἀρχὰς ἐλευσομένου Ὀκτωβρίου, ἡ μικρὰ δὲ αὕτη ἀναβολὴ γίνεται πρὸς βελτίωσιν τοῦ φύλλου καὶ τινὰ ἐξοικονομήσιν τῶν ἀνοικονομῆτων οἰκονομικῶν του.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ὅσον οὕτω ἐκδίδοται ἐν μεταφράσει τὸ διδασκικώτατον οἰκογενειακὸν δράμα «Ἡ ΠΡΟΙΞ» παρακαλοῦνται δὲ οἱ ἔχοντες Ἀγγελίας νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτάς.

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ